

IOAN BRIE

Pastor Biserica Emanuel, Sibiu

„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici, și le-a zis: «Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?» Ei i-au răspuns: «Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.»»

Fapte 19.1-2

Confuzii privitoare la Duhul Sfânt

În numărul din iunie am început un serial pe tema botezului cu Duhul Sfânt și am analizat aspectul identității Duhului Sfânt precum și terminologia botezului cu Duhul Sfânt. Îmi este binecunoscută dezbaterea referitoare la înlocuirea expresiei „botezul cu Duhul Sfânt” cu expresia „botezul în Duhul Sfânt” sub motivul că prepoziția grecească „en” din expresia „to baptisma en pneumati hagio” (botezul cu Duhul Sfânt) se traduce cu prepoziția „în” și nu cu prepoziția „cu”. Deși accept acest argument lingvistic, totuși, datorită largii sale uzanțe și a faptului că cele mai multe traduceri românești ale Scripturii o folosesc, voi păstra expresia „botezul cu Duhul Sfânt”.

Botezul cu Duhul Sfânt este un subiect viu dezbătut între creștinii evanghelici.

Uneori botezul cu Duhul Sfânt este înțeles greșit și este confundat cu diferite aspecte ale lucrării lui Dumnezeu. Aceste confuzii sunt întâlnite atât în diferite confesiuni creștine cât și în cercurile pentecostale. În general, confuziile pornesc de la asocierea greșită a unor noțiuni precum convertirea, nașterea din nou, primirea Duhului Sfânt și intrarea în Trupul lui Hristos. În continuarea studiului nostru voi aborda patru dintre cele mai des întâlnite confuzii privitoare la botezul cu Duhul Sfânt.

CONFUZIA ÎNTRE CONVERTIRE ȘI BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

1. Teza

Această interpretare susține că botezul cu Duhul Sfânt este o experiență cu Dumnezeu care se petrece în momentul convertirii la Hristos. La convertire, cel necredincios devine credincios. Convertirea presupune întoarcerea la Dumnezeu a celui necredincios. În plan subiectiv, convertirea este determinată de doi

factori esențiali: pocăința de păcate și credința în Isus Hristos. În plan obiectiv, convertirea este darul lui Dumnezeu făcut în har și mediat prin Duhul. În momentul convertirii, credinciosul capătă iertarea păcatelor, este născut din nou și, urmare a înfierii, este adus în Trupul lui Hristos, în final fiind umplut cu Duhul Sfânt. Botezul cu Duhul Sfânt se suprapune cu convertirea și prin urmare, după convertire nu mai există nici o experiență ulterioară care să fie definită ca botez cu Duhul Sfânt.

2. Distincția între botezul cu Duhul Sfânt și convertire

Noi susținem că între convertire și botezul cu Duhul există o diferență de timp. Cele două experiențe spirituale nu se suprapun ca timp. Prin convertire, cel necredincios devine credincios, iar botezul cu Duhul este experiența cu Dumnezeu a celui care a devenit credincios. Convertirea este primul pas, iar botezul cu Duhul Sfânt este al doilea pas. Afirmăm că întotdeauna convertirea precede botezul cu Duhul Sfânt și că botezul cu Duhul nu se suprapune convertirii, ci o urmează. În toate cazurile, botezul cu Duhul Sfânt urmează convertirii! Această distincție o sus-

ținem cu argumentele Scripturii.

3. Argumentele Scripturii

Textele Scripturii evidențiază clar distincția dintre Botezul cu Duhul Sfânt și convertire. Această diferențiere poate fi observată în cel puțin patru texte din Faptele Apostolilor:

a. Experiența din ziua Cincizecimii (F.A. 2.1-4)

În ziua Cincizecimii cei 120 de ucenici, între care erau și apostolii, au fost botezați cu Duhul Sfânt. Este clar că cei 120 nu s-au convertit în ziua Cincizecimii. Înainte de Cincizecime, apostolii formau deja o comunitate de credincioși. Răspunsul lor la cuvintele lui Hristos îi separa de ceilalți oameni (Luca 9.1-6), numele lor era scris în ceruri (Luca 10.20), ei au fost curățiți prin Cuvântul lui Hristos (Ioan 15.3), erau uniți cu Hristos precum vița cu mlădițele (Ioan 15.5); ei nu mai aparțineau lumii necredincioase (Ioan 14:17) și avuseseră experiența nașterii din nou (Ioan 20.20). Deci apostolii, în ziua Cincizecimii, erau deja convertiți. Convertirea lor avusese loc mult înainte de Cincizecime, zi în care au primit botezul cu Duhul Sfânt.

b. Experiența credincioșilor din Samaria (F.A. 8.5-25)

Textul biblic se referă la misiunea lui Filip în Samaria. Urmare a propovăduirii Evangheliei, Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu. Fapte 8.12-13 afirmă că în Samaria au crezut în Evanghelie atât bărbați cât și femei și că au fost botezați în apă de Filip. Vestea despre trezirea spirituală din Samaria a ajuns la Ierusalim, unde apostolii au decis să trimită în Samaria o delegație condusă de apostolii Petru și Ioan cu însărcinarea de a verifica veștile sosite la Ierusalim și de a se ruga pentru proaspeții convertiți, ca să pri-

mească Duhul Sfânt (8.15). Versetele 16-17 sunt de o importanță capitală. Textul biblic afirmă limpede: „*Căci (Duhul) nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt*”.

Dacă botezul cu Duhul Sfânt se primește în momentul convertirii, atunci și credincioșii din Samaria ar fi trebuit să fie botezați cu Duhul încă de la convertire. Dacă ar fi fost așa, atunci Petru și Ioan ar fi trebuit să știe că botezul cu Duhul este rânduit de Domnul să fie primit la convertire și nu ar mai fi existat niciun motiv să meargă în Samaria. Textul biblic afirmă clar că ucenicii din Samaria au primit botezul cu Duhul nu atunci când s-au convertit, ci în momentul în care Petru și Ioan s-au rugat pentru ei cu punerea mâinilor.

În relatarea sa, Luca surprinde un detaliu care devine relevant pentru subiectul nostru. În Samaria exista un vrăjitor numit Simon. Chiar și Simon Magul a crezut și a fost botezat de către Filip. Deși a primit botezul creștin, din pricina faptului că a dorit să cumpere cu bani darul Duhului, Simon Magul a fost întâmpinat cu

cuvinte foarte aspre de către Petru. Luca ne arată că Simon nu a fost sincer, deși a crezut și a acceptat să fie botezat. La prima vedere Simon părea a fi un bun creștin, însă în realitate el era un ipocrit. Relevant este că ceea ce scoate în evidență ipocrizia sa e neputința de a fi botezat cu Duhul Sfânt. Pentru primii creștini, botezul cu Duhul devine un test al relației cu Domnul și al curăției de inimă. Doar cei cu adevărat convertiți pot primi botezul cu Duhul Sfânt. Textul lucan ne transmite că botezul cu Duhul nu numai că nu se primește la convertire și nu se suprapune cu ea, dar se dă doar celor care au fost convertiți în mod autentic și devine un test al convertirii autentice.

Astfel botezul cu Duhul Sfânt este condiționat de trăirea adevăratei convertirii și nu este parte a procesului convertirii.

c. Experiența apostolului Pavel (F.A. 9.1-22)

Luca relatează convertirea și umplerea cu Duhul Sfânt a apostolului Pavel. Trebuie remarcat că și în cazul lui Pavel a existat o diferență de timp între momentul convertirii și momentul umplerii cu Duhul Sfânt. Cele două experiențe nu s-au suprapus temporal. Convertirea a avut loc pe drumul

(continuare în pag. 17)

Botez noutestamental a 14 persoane la Biserica Pentecostală Emanuel din Deva, oficiat de pastorii Buble Viorel și Ghergely Dezideriu în 29 iunie a.c.

Confuzii privitoare la Duhul Sfânt

(urmărire din pag. 5)

către Damasc și este consemnată în Fapte 9.1-9. În paragraful următor (9.10-16) Domnul confirmă prin vedenia arătată lui Anania că Pavel s-a convertit în mod autentic. După trei zile de la convertire, urmărire a rugăciunii făcute de Anania, Pavel a fost vindecat și botezat cu Duhul Sfânt (9,17). Și în acest caz este evident că între convertire și botezul cu Duhul există un decalaj în timp, ordinea desfășurării celor două evenimente fiind: mai întâi convertirea și apoi botezul cu Duhul Sfânt.

d. Experiența ucenicilor lui Ioan din Efes (F.A.19.1-7)

Acest pasaj lămurește și mai mult distincția dintre convertire și botezul cu Duhul. Distincția este evidențiată în două feluri. În primul rând avem experiența în sine a ucenicilor lui Ioan. Ei erau convertiți înainte de întâlnirea lor cu Pavel grupul lor era un grup diferit de restul lumii și erau credincioși. Cu toate acestea, botezul cu Duhul Sfânt l-au trăit doar după dialogul lor cu Pavel. Trebuie să remarcăm că acești credincioși erau catehizați puțin în credința creștină. Este forțat să afirmăm că ei nu erau creștini cum se afirmă uneori. Paragraful urmează după relatarea întâlnirii lui Apolo cu Aquila și Priscila (18.23-28). Apolo era și el un ucenic al lui Ioan și a fost ajutat să aprofundeze învățătura creștină de către Aquila și Priscila. Același lucru este făcut de către Pavel cu cei doisprezece ucenici ai lui Ioan din Efes. După cum nimeni nu se îndoiește de autenticitatea convertirii lui Apolo, nimeni nu ar trebui să pună la îndoială autenticitatea convertirii celor din Efes. Logica pasajului impune această concluzie. Astfel devine evidentă diferența de timp dintre momentul convertirii celor doisprezece (convertire care a avut loc înainte de întâlnirea lor cu Pavel) și momentul botezului cu Duhul, experiență în care au fost conduși de către Pavel (19.4-7).

În al doilea rând diferența temporală între convertire și botezul cu Duhul este pusă în evidență prin întrebarea lui Pavel. În 19.2 Pavel întreabă: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Întrebarea apostolului relevă două chestiuni foarte importante: (a) mai întâi botezul cu Duhul Sfânt trebuie să fie experiența tuturor celor ce cred în Hristos și (b) apoi botezul cu Duhul Sfânt nu se suprapune temporal cu convertirea.

În concluzie, putem afirma cu toată convingerea și siguranța că botezul cu Duhul Sfânt nu se suprapune cu convertirea. Convertirea trebuie să fie urmată de o experiență cu Dumnezeu distinctă și anume botezul cu Duhul Sfânt.

Vom analiza în numărul viitor alte trei confuzii și anume: **confuzia între nașterea din nou și botezul cu Duhul Sfânt, confuzia între „începutul prezenței Duhului în credincios” și botezul cu Duhul Sfânt și confuzia între „intrarea în Trupul lui Hristos” și botezul cu Duhul Sfânt.** (va urma)

Predica serială

(urmărire din pag. 7)

trebuie să ne rugăm înainte de orice decizie”. În felul acesta, chiar dacă nu are parte și de argumentarea ideii centrale, ascultătorul poate reține cel puțin primul pas spiritual către formarea deprinderii de a asculta glasul Duhului Sfânt. Dacă lucrul acesta se repetă și la următoarele mesaje, am putea spune că numărul celor care rămân în necunoștință față de scopul pe care îl urmărește Biserica este extrem de redus.

Predica serială oferă posibilitatea evaluării rezultatelor

Întotdeauna când sunt urmărite niște scopuri precise, evaluarea devine indispensabilă. Orice persoană sau grup care aspiră la o anumită realizare, evaluează periodic progresia demersului său, iar în final sunt evaluate rezultatele.

Atunci când prin predicare urmărim scopuri spirituale precise, trebuie cântărite și rezultatele. Este adevărat că estimarea rezultatelor unei predici seriale este extrem de dificilă, însă dificultatea diferă de la o temă la alta. De obicei, evaluarea rezultatelor este cea mai evazivă atunci când seria a vizat mai mult viața individului sau a familiei. După seria intitulată „Ascultă, apoi acționează!” nu va contabiliza nimeni deciziile pe care membrii Bisericii le iau cu sau fără călăuzirea Duhului Sfânt. Dacă, însă, o predică serială se referă cu precădere la viața Bisericii, atunci amprenta ei devine mult mai vizibilă. De pildă, după o serie prin care ne propunem să motivăm Biserica la implicare în acțiuni caritabile desfășurate în orfelinate și azile, rezultatele vor fi relevate de numărul celor care participă la aceste acțiuni și de frecvența cu care o fac.

Predica serială este mai eficientă pentru împlinirea viziunii Bisericii

Atunci când Biserica locală este însuflețită de o viziune clară, ceea ce în mediul penticostal românesc se întâmplă deocamdată destul de rar, metoda principală prin care ea trebuie condusă către realizarea acelei viziuni este predicarea. Bryan Wilkerson este de părere că predicarea serială poate crea o adevărată „cultură a unei Biserici locale”. Dacă fiecare predică, singulară sau serială, este rostită cu un scop, atunci scopurile tuturor predicilor trebuie să converge către viziunea Bisericii. Dacă ne punem întrebarea „Ce dorim să se schimbe în Biserică la finalul acestei serii?”, trebuie să ne punem și întrebarea „Ce dorim să se schimbe în Biserică după n ani?” Atunci când pastorul are viziune, el își poate alege cu mai mare ușurință temele predicilor seriale, deoarece știe în ce direcție își conduce oamenii.